

Verslag Synode 5 april 2022

Broeders van Onze Lieve Vrouw van Lourdes, Geloofsgemeenschap Augustinus en Zusters van Barmhartigheid

Op het Glorieuxpark in Eindhoven, hebben we met drie gemeenschappen de bijeenkomst rondom de synode georganiseerd. Op het Glorieuxpark wonen de zusters van Barmhartigheid, de broeders van Onze Lieve Vrouw van Lourdes en onze huisgenoten. Op zondag kerkt geloofsgemeenschap Augustinus in de kapel. De mensen van al deze groepen waren uitgenodigd om mee te denken over de kerk van de toekomst. We hebben een gezamenlijke introductie gehouden en vervolgens zijn we in vier gemengde groepen uiteen gegaan en heeft iedere groep gesproken over een thema. Iedere groep maakte een verslag van het gesprek. Daarna zijn we weer bij elkaar gekomen en hebben we de ochtend afgesloten met een gebedsdienst. Hieronder vindt u het verslag van deze dag. Eerst ziet u de vragen die wij gesteld hebben en daarna een samenvatting van de antwoorden daarop.

Medeverantwoordelijkheid in de missie: hoe breng je je eigen geloof in de praktijk?

Vragen ter verdieping van het thema

1. *Wat ziet u als de zending van de Kerk?*
2. *Ziet u waar ons geloof handen en voeten krijgt in het leven van iedere dag?*
3. *Wat zou u helpen om hier nog meer werk van te maken?*

Zending van de Kerk: Boodschap van Jezus uitdragen niet als hiërarchisch instituut maar als volk Gods onderweg. Zowel in allerlei maatschappelijke initiatieven als in samenkomsten kan dit tot uiting worden gebracht. Een synodale kerk waarin betrokkenheid is en ruimte is voor allen wordt zeer gewenst. Het instituut katholieke Kerk zoals dat nu vorm krijgt wordt eerder gezien als een sta in de weg dan een bron van inspiratie. De door deze Paus ingeslagen weg biedt hoop maar er lijkt nog een lange weg te gaan. Volledige gelijkberechtiging van de vrouw ook in het ambt wordt door bij alle aanwezigen dringend gewenst om aan geloofwaardigheid te winnen.

Gelukkig is het voor velen van ons mogelijk in het persoonlijk leven Jezus boodschap vorm te geven door de kernwaarden van het evangelie- zoals er zijn :” Ik zal er zijn voor jou” uit te dragen zonder je met een instituut te hoeven

identificeren. De kracht van het evangelie maakt dit mogelijk maar zou door een echt synodale kerkgemeenschap aan geloofwaardigheid en invloed kunnen winnen.

Synodale kerk: hoe willen wij kerk zijn?

Vragen ter verdieping van het thema:

1. *Wat betekent 'samen Kerk zijn' voor u?*
2. *Hoe ziet u 'samen op weg zijn' in uw Kerk, in uw gemeenschap, in de maatschappij?*
3. *Hoe ziet u de toekomst van de Kerk voor u? Waar mag meer aandacht naar toe?*

Wat heeft je geraakt in het filmpje over het synodale proces?

Samen kerk zijn, samen onderweg zijn. Het gaat om een proces. Een proces van leren van en aan elkaar. Om al gaande ons de boodschap van Jezus Christus toe te eigenen. Het samen onderweg zijn is tegelijk een dynamisch gebeuren. Waar we met elkaar kunnen spreken van mens tot mens. Zo wordt geloven een ontmoeting, In die ontmoeting komt God aan het licht, wordt de Enige voor ons openbaar. Gods openbaring gaat niet schuil in voorgeschreven teksten.

Wat mij aansprak is de eenheid van gelovigen door de tijden heen. In elke tijd, in iedere periode in de geschiedenis en in elke periode in ons leven mogen we ons afvragen: Wat wil God van mij/ons op de plaats waar we wonen en met de mogelijkheden die we hebben?

Mij sprak het LOGO zeer aan. Een groep personen, allerlei mensen/volkeren onderweg. Mensen met allemaal verschillende rugzakjes die met elkaar zoekende zijn naar de zin van hun leven. Mensen die samen werken aan elkaar geluk. En dan de heilige Geest die ons aanblaast, aanvuurt. De Geest die waait, die ons voortdrijft, bij ons binnen blaast. Bij iedereen is dat net even anders wat de Geest aanraakt. Dat maakt het proces van samen onderweg zijn zo boeiend.

Waar gaan we naar toe? Waar leidt dit synodale proces ons heen?

Er dient nog veel te worden veranderd. Er is nog te veel onderscheid in hoog en laag. We leven in de kerk nog lang niet als gelijken van elkaar die elkaar op ooghoogte aanspreken. Waarom moeten bisschoppen rondlopen met staf en mijter? Om hun macht te tonen? Leiders (paus, bisschoppen, priesters) zijn bij voorkeur dienstbaar aan de gemeenschap, zijn dienend in het gezamenlijke

proces. Zijn we als gelovigen niet alleen gelijk (op grond van ons doopsel), maar verschillende in de plaats die we in de gemeenschap innemen? Hij of zij die koffie schenkt is niet meer of minder dan de pastoor of de bisschop. De plaats van de vrouw in de kerk is nog steeds ondergewaardeerd. Terwijl de meeste vrijwilligsters vrouwen zijn die het geloof doorgeven en het parochieleven draaiend houden.

Het lijkt mij ook zinvol dat we met gelovigen van anderen kerken en religies in gesprek gaan. Helpt ons dat niet als christen beter te verstaan en stimuleert dit ons niet om samen gist in het deeg van de samenleving te zijn?

Vertrouwen en geloven komt ons niet van buitenaf aanwaaien. Leren geloven is een proces van luisteren, verwerken (eigen maken) en uitvoeren. In dit proces hebben we elkaar hard nodig. Waar we leren van en aan elkaar ontstaat iets van gemeenschap, komt gemeenschapsvorming tot stand.

Wat moeten we doen om zichtbaar te zijn in de samenleving?

Het verrichten van kleine daden van goedheid. Mensen groeten, hen bij hun naam aanspreken. Dienstbaar zijn aan elkaar. Als mensen zich gaan afvragen waar die dienstbaarheid vandaan komt, ontvangen we de mogelijkheid om te vertellen waar dat vandaan komt. Met andere woorden eerst doen en daarna spreken/getuigen (dabar).

Iemand vertelde het volgende: In mijn familie ben ik de enige die nog christen is en regelmatig naar vieringen gaat. Op verjaardagen hoef ik niets over mijn geloof te zeggen. De reactie is dan steeds 'Daar heb je haar weer'. Ik was op zoek naar een andere manier om mijn broers en zussen te laten weten wat ik doe. Dus stuurde ik hen het kerkblad toe. En hun reactie van unaniem positief. Ons gedrag, onze levenshouding zou wel eens voldoende kunnen zijn om mensen van dienst te zijn.

Ik kom nog even terug op wat al aan de orde was, onderweg blijven, gaande weg de weg bepalen, is voor mij wezenlijk voor de kerk van de toekomst. Het doel, dat is de weg die we samen gaan. Dat geeft zin aan mijn leven. En dat kan aanstekelijk werken op anderen.

Ik hoef niet noodzakelijk mijn hele leven samen op te trekken met altijd dezelfde mensen/gelovigen. Het zou goed zijn dat dat regelmatig verandert. Dat verrijkt. Mogelijk dat de kerk van de toekomst een melkwegstelsel is van kleine groepen.

Als je de kerk van de toekomst zou willen aangeven in drie woorden, welke zijn dat dan?

- Empathie, invoelende vermogen, openstaan voor de anderen. Dat kan alleen vanuit liefde.
- Aandacht, met aandacht luisteren naar de ander. Hiervoor alle oordelen en vooroordelen opzij zetten.
- Luisteren, onbevangen en open.

Bij deze drie woorden kwamen we samen uit.

Thema VIEREN

Zijn vieringen belangrijk voor jullie en waarom?

Ik vind de vieringen fantastisch. Omdat ik er rust vind in onze jachtige tijd.

Vieringen nodigen me uit stil te zijn en de stilte samen te ervaren.

Vieringen ademen gezamenlijkheid, gemeenschap. Ik voel me verbonden met anderen.

De eenstemmigheid in de vieringen onderling en omdat in de wereldkerk op zondag overal dezelfde Bijbelteksten worden gelezen.

De vieringen verbinden en zetten aan toe dienst/ dienstbaarheid (levenshouding).

De sociale functie van de vieringen is ook belangrijk in het drinken van koffie na de viering.

Een vraag blijft: het zou fijn zijn als we via de vieringen ons de boodschap van Jezus Christus meer en beter eigen zouden kunnen maken. Maar hoe?

Wat willen we onderstrepen aan het einde van deze bijeenkomst?

- Beter leren luisteren (door de bisschoppen) naar de plaatselijke kerken (parochies/geloofsgemeenschappen) en de samenleving?
- Dienstbaarheid: dienstbaar zijn aan elkaar.

Liturgie en vieren: wat betekent samen vieren voor u?

Vragen ter verdieping van het thema

1. *Wat betekent voor u het samen vieren van ons (katholiek) geloof?*
2. *Hoe inspireert gebed/meditatie/eucharistie u?*
3. *Hoe neemt u dit mee in uw dagelijkse leven?*

Vieren

Vieren is heel belangrijk! Het geeft kracht en sterkte. Als je alleen bent, hoe doe je het dan? De zondag is heel belangrijk voor mij, ik kan hier de zondag vieren.

Niet al te veel nadruk leggen op “katholiek”.

Aansluiting bij “vrouw en geloof” (een gespreksgroep) verschillende geloven van de deelneemsters.

Bijeenkomsten van de bijbelgroep waar mensen van verschillende christelijke achtergronden bij elkaar komen.

Hoe betrekken we jongeren erbij? Zij zetten zich vaak in voor acties. We moeten niet te somber zijn over jongeren. Want door het onbekende van de kerk hebben ze soms een heel ander beeld over de kerk.

Inspiratie

Wij krijgen veel informatie over ons heen in boeken, tijdschriften. Dat is wel onmisbaar maar.. de Geest moet zijn werk doen. Je moet tijd nemen om je te verdiepen, want dat is onmisbaar. Je moet keuzes maken.

Gebod, meditatie, eucharistie zijn waarden van het leven die je zelf moet invullen.

Toekomst

We moeten proberen om positief naar de toekomst te kijken. Jongeren zetten zich op een heel andere manier in voor anderen.

Onze mogelijkheden worden beperkter maar we zijn nog steeds waardvol. We mogen laten zien wie je bent!

Kerk en samenleving: hoe kunnen wij bijdragen aan de ontwikkelingen in de samenleving?

Vragen ter verdieping van het thema

1. *Hebben we oog voor wat er rondom ons (als Kerk) gebeurt?*
2. *Denkt u dat er kansen liggen voor de Kerk om in gesprek te gaan met de samenleving?*
3. *Wat kan de Kerk leren van de samenleving?*

De kerk rondom ons

Wij hebben zeker oog voor de ontwikkelingen rondom ons. We hebben ook al veel ontwikkelingen doorgemaakt. Ook in ons geloof hebben we veel meer ruimte gekregen.

In deze tijd zie je dat het geloof verder afzakt en dat brengt de tijd mee. Ik vind het belangrijk dat andere overtuigingen mogen ook bestaan.

In gesprek met de samenleving

De beelden die mensen hebben van de kerk zijn niet meer van deze tijd. Het zijn oude dingen, oude gevoelens. Je krijgt een bepaalde stempel. De mensen

staan wel open voor de verhalen maar staan niet open voor het insituut kerk, is mijn ervaring. De kerk geeft regels. Het gaat niet om mooie woorden maar juist om de daden.

Er is veel diversiteit in de kerken. Soms wordt er door de priesters bepaald wat wel en niet mag. Teveel van "dit mag wel en dit mag niet" is niet meer van deze tijd, die tijd is voorbij. We zijn allemaal samen kerk: gedoopt en ongedoopt. Iedereen is onderweg en iedereen is zoekende. We moeten ruimte scheppen in de kerk voor alle mensen. De kerk is veel meer dan een gebouw, het is een beweging.

We moeten flexibel kunnen denken en niet opleggen van bovenaf. De regels zijn niet belangrijk maar juist de mensen, die moeten zich gedragen voelen. We moeten nu meer nadenken dan vroeger, in die zin is het niet gemakkelijker geworden. Het gaat veel meer om eigen initiatief.

De Paus gaat naar de jongeren toe, hij zoekt contact met gedoopten en ongedoopten. Hij inspireerde mij om nog in te kerk te zijn. Door zijn uitspraken, zijn levenshouding, zijn menselijkheid en zijn eenvoud. De Paus geeft echte aandacht aan de mens, ieder mens. Hij is zo intens met mensen bezig. Dat vind ik heel bijzonder en spreekt mij erg aan.

Wat kan de Kerk leren van de samenleving

Het moet leven, anderen mogen anders zijn.

Mensen die het niet meer konden vinden in de kerk zijn zelf verder gaan zoeken. Daar kan de kerk wel van leren.

Iedereen mag zich ontwikkelen in de maatschappij, dat vind je in de kerk niet terug. Vrouwen krijgen geen kansen. Er moeten eerlijke kansen zijn voor iedereen.

Wij, gelovigen, moeten dit van onderop aangeven, de verandering moet van de kerkgangers komen.

In de afgelopen 50 jaar is er heel veel veranderd, we zijn anders gaan geloven. Een deelnemer vertelt het volgende: laatst was ik op een crematie zonder dan "Onze Lieve Heer" genoemd werd. Met woorden was hij niet aanwezig, maar wel in daden, in gevoel. Dat is ook liefde, ook al wordt God niet genoemd, dat is de heilige Geest.

Mijn kinderen gaan niet naar de kerk en dat vind ik heel jammer, maar als ik zie hoe ze leven, dan vind ik dat heel mooi. Dat is mijn troost. Daar kan de kerk veel van leren. Het moet niet van bovenaf komen, maar juist van onderaf. Tussen de mensen. Want geloof past niet in een mal, het is heel divers. Het gaat om ontmoeten, om echt luisteren en niet over oordelen.